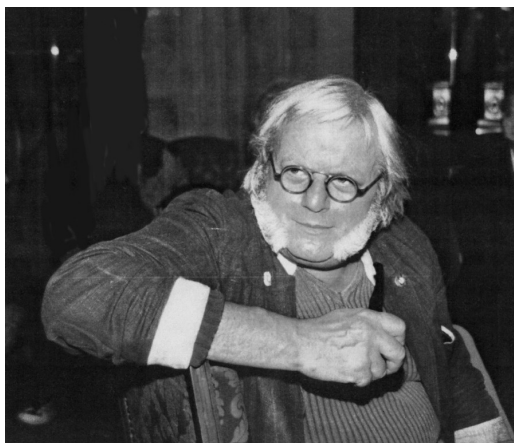

Едуард Дајч

**ШАРЕНА КЊИГА
О СРПСКОМ ПИТАЊУ**

Коме(н)дија са тучом и певањем у два
чин-чина и срећним епилогом

Др ЕДУАРД А. ДАЈЧ (1948 –), лекар (спец. анест. и реан.), историчар (природних) наука, драмски писац, рођен је у Београду у коме је и све школе завршио.

Драме: *Ијисийила*, *Седморица (војсковођа) иројив Тебе*, *Ан-ийигона на Колхиди*, *Плава књиџа о срјском иийиању* (са др Владаном Ђорђевићем), *Бела књиџа о срјском иийиању* (такође са Владаном), *Посијанак конијиненаија и океана*, *Тројанска ирилоџија*, *Црвена књиџа о срјском иийиању или Проијадање и васкрс срјских либерала*.

Сатирске игре: *Сонесијиана*, *Белерофоний...*

Епопеје: *Херојски хексабиблон* (8.500 стихова), *Херојски додекабиблон* (7.500 стихова)...

Преводи и реконструкције: Хомерова *Одисеја* (12.500 стихова), Еврипидова *Ијисийила* (1.800 стихова), Казантзакисова вежбанка...

Историја науке: *Еразисијраиј са Самоса – анијички Харвеј*, *Алкмеон из Кројона – оијац научне медицине...*

Романи: *Грађанска ирилоџија*, *Роман о грашку*.

Едуард ДАЈЧ

ШАРЕНА КЊИГА О СРПСКОМ ПИТАЊУ

Коме(н)дија са тучом и певањем у два чин-чина и
срећним епилогом

ЛИЦА:

Др ВЛАДАН (Ђорђевић), крепки старац од 60 година са великом
црном брадом, снажног имоћног изгледа.

ПОМОЋНИК (Др Едуард Дајч), крепки младић од 60 година са
бакенбардама, бизарног изгледа.

Интервјуисани, сва доленабројана лица игра исти глумац који мења
капе и капуте (нпр. Н. Милошевић има меки шешир, К. Чавошки
бере-баск, Д. Пацовић капу налик на нокшир итд...)

Академик Никола Милошевић
Академик Коста Чавошки
Маршал двора Драгомир Пацовић
Књижевник Јаша Гробаров
Песник Предраг Богдановић – Ци
Академик Љубомир Тадић
Министар Млађан Динкић

Глумци који само певају или туку кад је више
интервјуисаних на сцени или глуме руљу.

Сва лица и догађаји су измишљени, свака подударност је случајна,
све је плод измишљотине писца.

Сцена: Кнез Михаилова улица испред Академије наука. Са једне
стране се види маркантан улаз у Академију а са друге чесма.

 ПРВИ ЧИН-ЧИН

Сцена: ђореописана

Др ВЛАДАН: Млади колега, време је да опет интервјуишемо мудре главе српског народа. Добру смо бусију заузели. Седимо овде поред чесме као продавци лозова и мотримо, ја на улаз Академије наука а ви на паду. Кад угледам неког достојног за интервју брзо ћу изговорити: “Турците, улоците, кавурите, нануците” а ви ћете тада привести означеног до наше чесме. Јасно?!

ПОМОЋНИК: Савршено јасно: ја их одма’ арестујем и привођим к вама на саслушање.

Др ВЛАДАН: Баш тако. Само немојте бити груби – нека мисле да они то раде својевољно. Гле, ено наше прве жртве, академика Николе Миошевића. Турците, улоците, кавурите, нануците!

Помоћник муњевићо скаче и после пар тренућака долази са својом првом жрјивом. Др Владан се досјојансијено рукује и зайочиње.

Др ВЛАДАН: И као што вам је, драги колега, мој врли помоћник предочио, ми интервјуишемо велике главе нашег народа те решисмо да започнемо са вашом главом, пардон, са вама.

АКАДЕМИК
НИКОЛА

МИЛОШЕВИЋ: Хвала вам за ту заслужену част. Ја сам уистину највећа глава српског народа иако сам наоко ситан. Извол’те, слободно ме питајте о било чему од руских боготражитеља те преко француских егзистенцијалиста до онаичара из Патагоније – ја све знам!

Др ВЛАДАН: Тренутно нас не занимају боготражитељи и онаничари. Што је, заправо, једно те исто већ нас занима ваша оцена стања у Србији данас, пола деценије после мајског преврата и убиства последњег Обреновића...

ПОМОЋНИК: Дозволите ми да вас допуним господине академиче. Ми тренутно нисмо у 1903. години већ у 2005...

Др ВЛАДАН: Ах, да, у праву сте млади колега, 2005-а, већ 2005-а, ех време лети. Дакле шта ви мислите о стању у Србији данас пола деценије после октобарског преврата?

АКАДЕМИК

НИКОЛА

МИЛОШЕВИЋ: Октобарским превратом 2000. на власт су се вратили титоисти, или тачније државно кормило су опет преузели титоисти, јер власт они никада и нису изгубили...

Др ВЛАДАН: Како то мислите “нису ни изгубили”? Зар их није господин Елефтериос Вензелос, пардон Слободан Милошевић, ономад, после осме седнице развластио?

АКАДЕМИК

НИКОЛА

МИЛОШЕВИЋ: Јасно сам се, драги колега, изразио: државно кормило после осме седнице јесте преузео Елефтериос Вензелос, пардон, ето, натерали сте и мене да грешим, дакле Слободан Милошевић али никада и фактичку власт коју су до данашњег дана задржали титоисти.

Др ВЛАДАН: Како није имао фактичку власт када је могао да арестује кога хоће, да води ратове и слично – имао је, дакле, све атрибуте тоталне власти.

АКАДЕМИК

НИКОЛА

МИЛОШЕВИЋ: Дозволите ми да побијем ваше тврдње једну по једну. Прво, рекосте арестовање. Знате шта, колега и ви сте могли ономад када сте деведесетих година 19. века били министар-председник под краљем Александром Обреновићем да арестујете кога сте хтели али, признајте, да ли сте ви имали фактичку власт?

Др ВЛАДАН: Разумем шта желите да кажете. Наравно да нисам имао никакву фактичку власт. Све су држала два краљ, млади Александар и стари Милан као командант активне војске и све то тако док се није јадни Александар оженио са оном несрећном Шапчанком.

АКАДЕМИК

НИКОЛА

МИЛОШЕВИЋ: То је само делимично тачно, јер да су чак и они имали фактичку власт не би краљ Милан умро у егзилу а краљ Александар зверски убијен. Исто се може рећи и за господина председника Слободана Милошевића – да је он имао фактичку власт не би га шачица америчких и немачких агената са оном збуњеном гомилом бесловесних дрекаваца збацила очас са власти у оном октобарском преврату и не би га они баунти хантерски, ловци на главе, отели из куће и продали Холандезима...

Др ВЛАДАН: Изврсно, колега, наставите само!

АКАДЕМИК
НИКОЛА

МИЛОШЕВИЋ: Фактичка власт је, дакле, увек у рукама раније формираног естаблишмента, како оног из доба уставобранитеља тако и оног из ере раног титоизма.

Др ВЛАДАН: Невероватно мудро! Браво, честитам! Да је онај несрећник кнез Александар Карађорђевић имао фактичку власт не би га Стевча на Светоандрејској скупштини развластио онако очас...

ПОМОЋНИК: ... И, дозволите ми да додам, и не би ни Тома Вучић Перишић петнаестак година раније отерао два књаза, прво маторог а после младог Обреновића. Али када је, са Стевчом, отерао и трећег кнеза вратио му се онај први и одвео на Карабурму. Не кажу залуд Грци: “Мња тон клефти, дјо тон клефти, трис ке и каки ту” – једном успе лопов, други пут опет успе али трећи пут страда.

Др ВЛАДАН: Поштедите нас ваших грчких пословица – и ја их знам из куће и допустите академику Милошевићу да настави своје надахнуто излагање.

АКАДЕМИК
НИКОЛА

МИЛОШЕВИЋ: Радује ме што сте разумели суштински проблем српског питања – давно формиран естаблишмент, како онај после II устанка тако и овај после победе титоизма 1945. Води рачуна само о својим интересима али не и о интересима народа и државе...

Др ВЛАДАН: Ма, да, било је повика у скупштини пре оних ратова са Турцима 1876. и 1878: “Јест, увећаће се Србија али да ли ће и моја њива бити већа?” Исти ти данас говоре: “Нека иде Косово, али тиме моја њива неће бити мања!”

АКАДЕМИК
НИКОЛА

МИЛОШЕВИЋ: Управо тако! Титоистички естаблишмент нам је опаснији противник од свих Арнаута...

Др ВЛАДАН: ... Не кажу Турци залуд: “Арнавут олан – Адам оглан... дакле, Арнаутин није човек али ако и постане то му не приличи”. Мудар народ ти Турци.

АКАДЕМИК

НИКОЛА

МИЛОШЕВИЋ: Погледајте, молим вас господо, све те морално олигофрене титоисте: Чеду Јовановића – Крцуна, Поповића – Бебу, Свилановића – Љигу, Батића – Гаргамела, Протића – Гломазног а да не помињем оне курвештије и титоистички олош: Ковачевић-Вучо, Борке Павићевић, Наташе Кандић и Мићић, Соње Лихт и Бисерко, ма тешко их је све набројати.

ПОМОЋНИК: Исто је у Украјини, господо академици. Тамо је после “наранцасте” револуције дошла на власт Јулија Тимошенко, снаја маршала Тимошенка – Стаљиновог миљеника.

Др Владан и акад. Н. Милошевић зајеваше у један глас:

“Кренула је, кренула је
црвена машина,
под именом, под именом
Јосифа Стаљина,
у машини, у машини
маршал Тимошенко...”

ПОМОЋНИК: *(Айлаудирајући)*

Браво, брависимо!! Вама се, академиче Милошевић, не чудим што вам је поново прокључала комунистичка крв, али изненађује ме што доктор Владан зна ту песму?

Др ВЛАДАН: Захваљујем драги колега, али ми морамо наставити посао, довиђења!

Академик Н. Милошевић одлази а др Владан хукну:

Др ВЛАДАН: Отарасисмо се, најзад, ове досаде. Да нас следећи не би поново гњавио ја предлажем следеће: чим почне да трабуња ја ћу се громко накашљати. Мој кашаљ је поштовала цела Порта и Јилдиз а, Бога ми, и султан Абдул-Хамид. Отприлике овако: кхаууух, кхауууух!!! Али, доста сам кашљао, турците, улоците, кавурите нанунците!!

Помоћник ошрча и враћи се са новојеченим академиком Костиом Чавошким.

Др ВЛАДАН: Драги колега, управо смо разговарали са вашим страначким председником Николом Милошевићем о српском питању. Шта ви има да кажете о томе.

АКАДЕМИК

КОСТА

ЧАВОШКИ: А шта је о томе имао да каже, Никола? Он стално врти пар истих фраза и цитата од светог Августина до Лава Шестова и Сартра. Он спада у оне професоре који студентима почетком сваке школске године причају исте вице...

Др ВЛАДАН: Немојте тако, драги Коста, мудра је он глава а, Бога ми, и народни посланик те на тај начин једна Српска либерална странка добија 800.000 динара сваког месеца од оног дерикоже Динкића.

АКАДЕМИК

КОСТА

ЧАВОШКИ: А где иду те паре опљачкане од напаћеног народа? Сад ћу вам рећи: купљена су два стана на Чубури и менаџер странке Аца Недић, “бок тулум”, или ти “врећа гована”, што би рекли Турци, добија за пар телефонских разговора недељно 30.000 динара месечно, а онај злобни старац Славко нешто мање. Уосталом коме то причам – ваш помоћник је био председник Главног одбора српских либерала после мене.

ПОМОЋНИК: Сећам се ја тога – то је био најгори период у мом животу, али ја се држим оног савета који је зечица дала у “Бамбију”: “Ако не можеш да кажеш нешто лепо боље не реци ништа!”

АКАДЕМИК

КОСТА

ЧАВОШКИ: Ето, дакле, ви сте ми сведок, др Дајч, сведок свих оних странпутица којима је лутала странка под вођством Николиним: прво неуспешно уједињење са национал-демократском странком Мићуновићевог сестрића Вуксановића “чисто, безизразно лице Србије” или, како сте га ви др Дајч назвали “покер-фејс” – “ни црнац, ни белац, ни мушко, ни женско” – “српска хермафродитска комбинација Мајкл Џексона и Џорџ Мајкла”...

ПОМОЋНИК: ... Ех, да, а онда она комбинација са хохштаплером из Беле Цркве, оним бакалином малим Радојицом на крају, завршни удар, довођења за менаџера странке оног, како га ви, Коста, лепо назвасте “бок тулума” Аце Недића...

Др ВЛАДАН: Млади човече, не интервјуишем ја вас већ академика Косту. Молим вас, господине Коста, како ви видите решење српског питања.

АКАДЕМИК
КОСТА

ЧАВОШКИ: Прво мора да падне влада мог кума Воје, не Воје војводе од Хага, већ Воје војводе од Коштунића у народу познатијег као “Воја Фуруна”. Увек сам говорио да је само питање дана када ће мој кум кренути путем издаје...

Др ВЛАДАН: Немојте тако о куму, што би Словенци рекли: “Кум није гумбе”. Дакле шта после пада владе др Коштунице?

АКАДЕМИК
КОСТА

ЧАВОШКИ: На вест о паду те владе приредити народно весеље као ономад кад је, чини ми се 1901. пала ваша влада и дошла влада Алексе Јовановића.

Др ВЛАДАН: Ма народно је весеље било стога што се оженио краљ, а не што сам ја поднео оставку како зловници тврде...

АКАДЕМИК
КОСТА

ЧАВОШКИ: ... Добро, де, нека буде и тако. Дакле, после народног весеља следе избори а после опет народно весеље...

Др ВЛАДАН: Како то народна весеља решавају српско питање?

АКАДЕМИК
КОСТА

ЧАВОШКИ: Ово друго весеље ће бити после победе радикала и пораза свих тих лажних демократа и либерала...

Др ВЛАДАН: Како то мислите “лажних демократа”? Објасните ми прво то а потом “лажне либерале”.

АКАДЕМИК
КОСТА

ЧАВОШКИ: Са задовољством. Ево почнимо од највеће демократске странке, Тадићеве Демократске странке. Гро њеног чланства чини титоистички естаблишмент који није никад изгубио фактичку власт...

Др ВЛАДАН: То је малочас тврдио и академик Н. Милошевић.

АКАДЕМИК

КОСТА

ЧАВОШКИ: “И ћорава кока нађе зрно жита”. Дакле, у тој “Демократској странци” се слегао сав онај титоистички олош. Толико о њима. Онда Демократска странка Србије, па шта је то него отпадак Демократске странке, баш као што је Демохришћанска странка оне двоглаве наказе отпадак ДСС-а, а зна народ кад каже “не пада ивер далеко од клале”.

Др ВЛАДАН: Поштедите ме народних умотворина од којих ја ценим само гибаницу и пребранац. Зашто, дакле, “лажни либерали”.

АКАДЕМИК

КОСТА

ЧАВОШКИ: Па молим вас, какви су то “либерали Србије” који увде ратно стање, преке судове и акцију “Сабља” у којој су најлонском кесом угушили једног несрећног сликара, похапсили десетак хиљада људи, понеке ухапшене убили без суђења и рушењем кућа уништавали доказе. То је био прави “неотитоистички Информ-биро и Голи оток”, Беба Поповић – Жданов, Чеда Јовановић – Крцун, Душан Михајловић – Берија итд. итд..

Др ВЛАДАН: Има ли још тих “лажних либерала” осим “либерала Србије”?

АКАДЕМИК

КОСТА

ЧАВОШКИ: Има и горих од њега – то је “Либерално демократска партија” Чедо Јовановић – Крцуна, “Грађански савез Србије” Наташе Мићић – Пасуљаре и ко зна којих аветиња.

Др ВЛАДАН: А не поменусте сопствену Српску либаралну странку?

АКАДЕМИК

КОСТА

ЧАВОШКИ: Немам коментареа, ипак је то моја странка а и ја се држим оног савета зечице из “Бамбија”.

Др ВЛАДАН: Популаран је “Бамби” међу Србима. Добро, стигосмо до весеља због победе радикала. И шта после?

АКАДЕМИК

КОСТА

ЧАВОШКИ: После ћемо видети, што би рекли слепци. За сада је довољно да падне влада мог кума.

Др ВЛАДАН: Зхваљујем гос'н професоре. Турците, улоците кавурите, нануците!!

Коста Чавошки заћанено прекрсти се и отирча у суйроћном йравцу од др Дајча који се ускоро йојави вукући за рукав дворског маршала з. Драгомира Пацовића.

Др ВЛАДАН: Част ми је Ваше превасходство господине мајордоме краљевске куће Карађорђевића. Како ви видите решење српског питања?

Г. Др

ПАЦОВИЋ: Видим да сте малочас интервјуисали професора Чавошког, зар не?

Др ВЛАДАН: Била ми част да чујем мишљење врлог професора, великог браниоца српства.

Г. Др

ПАЦОВИЋ: Тај вајни бранилац српства професор је права на свим српским факултетима покојне СФРЈ од Бујановаца до Плитвица и на сваком прима лепу платицу...

Др ВЛАДАН: Господине Пацовићу, мене не занима г. Коста већ ваше виђење српског питања.

Г. Др

ПАЦОВИЋ: Српско ће се питање решити онога часа када Србија буде проглашена за монархију...

Др ВЛАДАН: ... И онда ће бити народно весеље, а после ћемо видети, што би рекли слепци.

Г. Др

ПАЦОВИЋ: Читате ми мисли. Ви сте мудар и нарочит човек – сад ми је јасно што сте били омиљени на двору Обреновића.

Др ВЛАДАН: Имате ли још нешто да додате вашој визији решења српског питања?

Г. Др

ПАЦОВИЋ: После васпостављања монархије свим заслужним за краљевски дом поделићемо декорације а свим српским градовима на Балканском полуострву и Арктику поклонићемо лепе грбове, амблеме и калаисане значке. Мало ли је то?

Др ВЛАДАН: Дабогме да није г. Пацовић. Турците, улоците, кавурите, нануците!!

Помоћник ојрча и убрзо се јојави у друшћиву књижевника Јаше Гробарова.

Г. ГРОБАРОВ: ... Маните оно господин, докторе, за вас само Јаша.

Др ВЛАДАН: У реду гос'н Гробаров, пардон, Јашо! Дакле, како ви гледате на решење српског питања?

Г. Гробаров: Рећи ћу вам како гледам ако ви мени кажете како на то гледа онај Пацовић, батлер Аце – дебоса.

Др ВЛАДАН: Он сматра да ће доласком монархије сви проблеми нестати к'о руком однешени и да ће се делити декорације.

Г. ГРОБАРОВ: Боље би му било да пре него што почне да дели лажне декорације врати мом кафанском другу Љуби – Тифани Стевовићу оно право ордење што му је здипио али, нажалост, није било скривених камера да га овековече као оног несрећног Жељка Симића.

Др ВЛАДАН: Дакле, како ви као познати писац кратких прича гледате на решење српског питања?

Г. ГРОБАРОВ: Српски ће се проблем решити када престану да се кафане претварају у кладонице и куплераје, одн. када олош оде у казамате на друштвено користан рад.

Др ВЛАДАН: И ја делим то мишљење, Јашо. Али како поватати сав тај олош?

Г. ГРОБАРОВ: На бућкало, к'о сомове – опустила се олош и постала неопрезна. "Сваки свога шчепајте олоша" треба да буде наш мото а после тога зна се...

Др ВЛАДАН: ... Зна се: народно весеље а после видећемо, што би рекли слепци.

Г. ГРОБАРОВ: Откуд знате тај мој план који сам крио к'о фока уши? Сада разумем зашто имате стопедесетиседам година а изгледате као да имате педесетиседам – сто година млађи.

Др Владан се громко накашља и викну: Турциће, улоциће, кавуриће, нануциће!

Г. ГРОБАРОВ: И ја теби!

Помоћник доктора Владана хићро ојрча и враћи се, онако ангаже (руку јод руку "a la franse") са ћесником Предраћ Боћдановићем – Циом.

Др ВЛАДАН: Како ви, гос'н Ци, гледате на српско питање?

- Г. П. БОГДА-
НОВИЋ – ЦИ: “Како ви, гос’н Ци” – та ви сте песник доктор Владан?
- Др ВЛАДАН: Ех, да, “сви смо ми помало песници”.
- Г. П. БОГДА-
НОВИЋ – ЦИ: Ту лежи и одговор на ваше питање. Када сви постанемо повише песници решиће се и српско питање.
- Др ВЛАДАН: Како то мислите?
- Г. П. БОГДА-
НОВИЋ – ЦИ: Песници имају визије али за разлику од занесењака и епилептичара они те своје визије остварују. Пошто је визија сваког правог српског песника слободна Србија они ће остварити ту своју визију.
- Др ВЛАДАН: Захваљујем гос’н Ци – сад ми је мало лакше. Турците, улоците, кавурите, нануците!
- Г. П. БОГДА-
НОВИЋ – ЦИ: Каква дивна бајалица, мораћу да је запамтим. Турците, улоците, кавурите, нануците. Турците, улоците, кавурите, нануците...
- И говорећи сћално ију бајалицу П. Богдановић – Ци одшећа даље. Задихани йомоћник докћора Владана долази са академиком Љубомир Тадићем.*
- Др ВЛАДАН: Част ми је гос’н академиче. Елем, ви знате шта нас занима, дакл, ваше мишљење о српском питању.
- АКАДЕМИК
ЉУБОМИР
ТАДИЋ: Иако је српско питање пар екселанс философско, његово решење је веома једноставно: мој син мора бити председник и у наредном мандату!
- Др ВЛАДАН: Ви, значи, сматрате да је то довољан услов за решење српског питања.
- АКАДЕМИК
ЉУБОМИР
ТАДИЋ: Наравно, пошто је српско питање дебилно само га дебил може решити а за то је идеална личност мој син пошто је он тако шармантан и леп дебил. Он је, са Динкићем претеча новог доба, доба дебилних експерта који се управљају по неким прописаним правилима међународних дебилно-експертских организација.

ПОМОЋНИК: Заборавише несрећници мото генерала Алексејева из књиге “Приручник за кафанске стратега”, у издању “Југо-истока” изашле у Београду 1943...

Др ВЛАДАН: Та кажите нам, најзад, мото генерала Алексејева!

ПОМОЋНИК: “Никаква правила не ослобађају команданта дужности да мисли”, то, заиста, има универзално значење.

Др ВЛАДАН: То сам и ја говорио мени подређеним хирурзима кад сам био начелник санитета у она два српско-турска и оном српско-бугарском рату.

АКАДЕМИК
ЉУБОМИР

ТАДИЋ: Мораћу и ја то да применим у нашој академији – хвала вам др Дајч, хвала и довиђења!

Чим академик Љ. Тадић одишѐа према Калемеџдану др Владан узвикну: Турцијѐе, улоцијѐе, кавуријѐе, нануцијѐе!

ПОМОЋНИК: Нанунците је права реч (нанос = патуљак на грчком, одн. патуљак налик на гнома) јер видим Млађана Динкића где излази из “Србокопове” бакалнице са врећом свињских ушију за пасуљ.

Помоћник оћрча и убрзо се враћи са Млађаном Динкићем.

Др ВЛАДАН: Како ви, господине министре, гледате на српско питање?

Г. МИНИСТАР

М. ДИНКИЋ: Српско ће се питање на Косову једноставно разрешити ако ја са својом групом “Монетарни удар” одржим тамо серију концерата са пратећом вокланом групом Ругова-Харадинај-Тачи.

Др ВЛАДАН: А претпостављам да ће се српско питање и Европа решити ако у Бриселу и Берлину одржите серију концерата са пратећом групом Романо Проди и Ангела Меркел?

Г. МИНИСТАР

М. ДИНКИЋ: Откуда то знате? То је државна тајна!

Др ВЛАДАН: Ех, и ја сам ономад био министар у земљи Србији.

Г. МИНИСТАР

М. ДИНКИЋ: Онда знате да ћу српско питање и Хаг решити само једним концертом у Ден Хагу са пратећим вокалом Карлом дел Понте.

Др ВЛАДАН: Претпостављао сам. Ипак, за сада ви, колико чујем, наступате једино у земунском ресторану “Река” четвртком увече, прво певате а онда једете сомовину и смуђ “орли”.

Г. МИНИСТАР

М. ДИНКИЋ: “Пут до срца води преко стомака” мудра је галска изрека. Тако ћу и ја са својом групом и сомовима решити коначно српско питање. Опростите гос’н докторе – морам вас напустити, журим у “Реку”, да ми се сом не о’лади.

Др ВЛАДАН: (*Обраћајући се свом ѿмоћнику*)
Како ви гледате на предлоге ове последње двојице?

ПОМОЋНИК: “Једна песма вреди хиљаду речи” што би рекао господин министар финансија. Зато и певам “Иако ми срце плаче“:
“See a happy moron,
he doesn’t gave a dam.
I wish to be a moron –
My god, perhaps I am!”¹

Др ВЛАДАН: А ја ћу, као пратећи вокал певати рефрен:
Турците, улоците, кавуриите, нанунците.
Турците, улоците, кавуриите, нанунците.

*И они ишако ипевају код чесма у ишћрафћии а иублика у сали скуиа са њима.
Живели!*

КРАЈ ПРВОГ ЧИН-ЧИНА

---

1 Изашло у “Журналу за еугенетику”, Лондон 1893.
Погледај срећног морона, он низашта не мари.
Волео бих да сам морон. ох Боже, можда и јесам!

ДРУГИ ЧИН

Дан после

Сцена: њлајџо исџред Белоџ Двора. Лица: исџа.

Др ВЛАДАН: Данас смо дошли, драги колега, да проучавамо реакције јуче интервјуисаних мудрих српских глава пошто су, убеђен сам у то, сви прочитали оно што се тиче њих у јутрошњим новинама оног ћелавог господина са локном, како ли га зову...

ПОМОЋНИК: “Курир”, господине, “Курир”.

Др ВЛАДАН: Ах, да, “Курир”. Читао сам за време студија у Бечу онај прави “Курир” а ето доживео сам да 140 година касније читам “Курир” оног ћелавог са локном. Ко су некад, драги колега, били власници и уредници листова – образована господа, драги колега, да би и наши читаоци постали образовани. Ето, ја сам био власник и главни и одговорни уредник “Отаџбине” која се читала и у кожу коричила а ко ће данас да коричи “Курир”? Читаоци почињу полако да личе на новине које купују, те ће читаоци “Курира” почети да личе на оног ћелавог власника са локном а читатељке на оне надуване курвештије са средњих страна. А ја, ето, под старост морам да пишем за такав лист јер ми онај гном Динкић даје бедну пензију слободног уметника а не министарску на коју имам право. Него, манимо се јадиковки – ето, иду ка нама она двојица академика из Српске либералне странке и онај отаџ дебила-президента.

На сцену уџрчава и маршал двора Драџомир Паџовић

Д. ПАЦОВИЋ: Видећете ви за ово “Паџовић”, барабе! То је масло оног алхемичара Љубе Стевовића, непријатеља дома Карађорђевића, ђубре једно обреновићевско, улизице краља Милана!

Др ВЛАДАН: Не дирај ми краља Милана, педерчино, првог српског краља после Косова!

Д. ПАЦОВИЋ: Ти си педер, дебели, ти си разгужена педерчина, ти а не ја!

На џе речи др Владан оџали сџрашину шамарчину несрећном Паџовићу џе се овај сџројошџа на земљу.

АКАДЕМИК

НИКОЛА

МИЛОШЕВИЋ: Браво колега, тако се брани краљ, шамарчином, него шта!

Др ВЛАДАН: Ма ја то њега због оног “разгужена педерчино”. Зар тако он мени, мени коме је Вилхемина, моја мила Бечлијка, изродила скоро двадесет деце.

Д. ПАЦОВИЋ: Па како би се, иначе, инвертирци умножавали ако се не би размножавали, што би рекао Огист Форел писац на Истоку многочитаног “Полног питања”.

Мајордом Пацовић се иридиже и јурну њоново на др Владана који му хийрим њокреиом скида шешир-нокишир са љаве, наишћа се мајордом удрвени, укишћи као скамњен.

Др ВЛАДАН: Погледајте др Дајч, ово је типичан пример “самсоновог синдрома” како су нас учили у Бечу: “Чим простаку скинете шапо или Арнаутину кече они се одмах удрвене и то је тренутак када им треба одсећи реп”. Тако тврди професор Хан из Јене, био сам на његовим предавањима. Сада му, дакле, треба одсећи реп!

Рекавишћи њо др Владан њоче обршћашћи окамењеноџ Драџомира Пацовића не би ли му њронашао реј, али њокушај беше неусћешан.

Др ВЛАДАН: Изгледа да му је неко раније већ одсекао реп те сада није “стока репата” већ “стока безрепа”! Знате ли, колега, неку пригодну песму за овај тријумф слободне речи над монархизмом и комунизмом?

А др Дајч њада зајева ону анархисћичку њесму коју њрихвашћи сва њублика:

“Ја њет совјетски, ја њет кадетски
ја настајушћи анархист.
Ја њет совјетски, ја њет кадетски
ја настајушћи анархист.”

А њошћом насћави са овом:

“Сам пју, сам спавају,
сам пју, сам гуљају.
Сам пју, сам спавају,
сам пју, сам гуљају!”

Др Владан извуче из недара боцу црњака ошћи добар џушћљај и њружи је др Дајчу. Овај ошћи и рече:

“Чин-чин, завршен је други чин
Трећег чина нема, јер ме чека жена!”

КРАЈ ДРУГОГ ЧИН-ЧИНА
са тучом и певањем

ЕПИЛОГ
Три дана после

Сцена: истиа. Лица: истиа.

Др ВЛАДАН: Ех, шер-ами, овако се нисам табао још од “смедеревског намештаја” – прокључала ми младалачка крв у венама. Три дана у бајбоку после онако слатке туче није нека цена. Ја сам још ономад, пре сто година био у апсу због наводног откривања државне тајне, као да у Србији тако нешто постоји. Уосталом то сам описао у посебној књизи “Моја одбрана пред судом”. Него, ви сте ми нешто утучени. Да ли је ово ваш први апс?

ПОМОЋНИК: Стидим се да признам али јесте. Ја никад нисам био прави мушкарац у смислу доживљаја “иницијативног мушког тројства”...

Др ВЛАДАН: “Т-Б-К.”, “трипер-бајбок-куплерај”, хе, хе!

ПОМОЋНИК: Баш тако, зато сам мало ганут.

Др ВЛАДАН: Пазите, шер-ами, да не будете још дубље ганути јер ка нама продире нека руља и то са обе стране улице те немамо времена да се тактички повучемо на нове положаје и скратимо линију фронта.

ПОМОЋНИК: Плашим се да сте у праву. Преостаје нам да пружимо одсудан отпор и да уђемо у легенду па да УНЕСК-о скупља народне песме о нама као и онај двојици ’ајдука, доктору за ума сишавше и ђенералу. Сигурно ову руљу предводе оне курвештије са наранџастим плаћеницима “Отпор”-а.

Др ВЛАДАН: Не, шер-ами, пошто видим да носе српске барјаке а оне курвештије беже од српских знамења ко ђаволи од крста.

Чим се “руља” приближи на десетак метара од наших јунака и предводнк са заставом присијуи најред.

БАРЈАКТАР: Дошли смо да изразимо незадовољство што сте у вашем интервјуу од свих великих српских глава изабрали само ону двојицу академика, двојицу књижевника, министра-гнома и чибук-ефендију Пацовића. То је велика срамота за српски народ, а још је већа брука што В.В. сијци (ваистину виђени Срби) нису учествовали у оној дивној тучи. Шта нам вреди сви они ратови кад се пред академијом нисмо табали.

- Др ВЛАДАН: Грешка се може исправити – ја сам спреман за наставак.
И рекавши ѿо, др Владан скиде реденџоѿи и заузме боксерски џард “а ла Џон Саливен” (ѿрвак у боксу ѿре “ценѿлмен Џима”).
- БАРЈАКТАР: Касно је сада. Нови светски поредак је забранио уличне туче без претходног ваздушног бомбардовања. Додуше, оне курвештије и Клод-Леви су тражили да се бомбардује Кнез Михајлова али је то спречио новопечени нобеловац Харолд Пинтер, некадашњи припадник СС одреда, који је прогледао.
- Др ВЛАДАН: Па шта онда предлагете?
- БАРЈАКТАР: Да сви скупа запевамо песму кнеза Михајла “Србији” и да са барјацима одемо до његовог споменика а потом тамо где му показује испружена рука, те да ослободимо некад већ ослобођене крајеве од арнаутског ига.
- Др ВЛАДАН: Ја имам боље, дипломатичније решење: да отпевамо песму “Србији”, ту нову-стару-праву српску свечану песму и да се разиђемо кућама и прославимо српску Нову годину коју нам је даривао Јулије Цезар.
- БАРЈАКТАР: Ни то није лоша идеја. А шта ћемо после?
- Др ВЛАДАН: После ћу написати “Кво вадис Европо”, као што сам ономад написао “Кво вадис Аустријо” и да се дипломатически боримо за Србију и српство.
- БАРЈАКТАР: Дозволите ми да се договорим о томе са В.В. сијцима.
После краћеџ дођовора Барјакѿтар им ѿоново ѿрилази.
- БАРЈАКТАР: Слажемо се са вашим предлогом, доктор Владане. Ви започните са песмом.
- Др Владан и др Дајч у ишћии џлас зайочеше ѿеваѿи ишћо ѿрихваѿише сви В.В.сијци:*

О Србијо мила мати!
 Увек ћу те тако звати.
 Мила земљо, мили доме,
 на крилу ћу свагда твоме
 срећно живит к’о у рају,
 где милине вечно трају.
     У теби је оно све,
     за чим моје срце мре.
 Кроз дубраве твоје лесне
 веселе ћу певат’ песне

кристал-воду твоју пити,
теби вечно веран бити,
живот и крв моју дати,
све за тебе, мила мати.

Ти си мени земни рај,
У ком вечни цвета мај.

*И ипак се певајући "Србији" заврши срећни епилог ове коме(н)дије.
Чин-чин за Србију!*

КРАЈ